Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 8. junija 2017 *

„Predhodno odločanje — Državljanstvo Unije — Člen 21 PDEU — Svoboda gibanja in prebivanja v državah članicah — Državljan, ki ima hkrati državljanstvo države članice svojega prebivališča in države članice svojega rojstva — Sprememba priimka v državi članici rojstva zunaj običajnega prebivanja — Osebno ime, ki ustreza rojstnemu imenu — Prošnja za vpis tega imena v matični register države članice prebivališča — Zavrnitev te prošnje — Razlog — Nepridobitev imena med običajnim prebivanjem — Obstoj drugih postopkov za pridobitev priznanja istega imena v nacionalnem pravu“

V zadevi C-541/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Amtsgericht Wuppertal (okrajno sodišče v Wuppertalu, Nemčija) z odločbo z dne 24. septembra 2015, ki je na Sodišče prispela 16. oktobra 2015, v postopku, ki ga je sprožil

Mircea Florian Freitag

ob udeležbi

Angele Freitag,

Vica Pavela,

Stadt Wuppertal,

Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, A. Prechal, sodnica, A. Rosas (poročevalec), C. Toader, sodnica, in E. Jarašiūnas, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: R. Schiano, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. septembra 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za nemško vlado M. Hellmann, T. Henze in J. Mentgen, agenti,

— za portugalsko vlado L. Inez Fernandes, M. Figueiredo in M. Castelo-Branco, agenti,

* Jezik postopka: nemščina.

— za romunsko vlado A. Wellman in R. H. Radu, agenta,

— za Evropsko komisijo E. Montaguti in G. von Rintelen, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 24. novembra 2016

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 18 in 21 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka, ki ga je Mircea Florian Freitag sprožil glede priznanja osebnega imena, ki je bilo zakonito pridobljeno v Romuniji, v Nemčiji in vpisa spremembe priimka v to zakonito pridobljeno ime v matični register.

Pravni okvir

Upoštevne določbe uvodnega zakona k civilnemu zakoniku

3 Člen 5 Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (uvodni zakon k civilnemu zakoniku) z dne 21. septembra 1994 (BGBl. 1994 I, str. 2494, in popravek v BGBl. 1997 I, str. 1061) v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: EGBGB), naslovljen „Osebni status“, v odstavku 1, prvi in drugi stavek, določa:

„Če je napoteno na pravo države, katere državljanstvo ima oseba, in ima ta oseba več državljanstev, je treba uporabiti pravo države, s katero je ta oseba najtesneje povezana, zlasti zaradi svojega običajnega prebivališča ali življenjske poti. Če je oseba tudi nemški državljan, ima ta status prednost.“

4 Člen 10 EGBGB, naslovljen „Ime“, v odstavku 1 določa:

„Za imena oseb se uporablja zakon države, katere državljani so te osebe.“

5 Člen 48 EGBGB, naslovljen „Izbira imena, pridobljenega v drugi državi članici Unije“, določa:

„Če za ime osebe velja nemško pravo, lahko ta z izjavo na matičnem uradu izbere ime, ki ga je pridobila med prebivanjem v drugi državi članici Unije in je bilo tam vpisano v matični register, če bistvena načela nemškega prava očitno ne nasprotujejo temu. Izbira imena učinkuje za nazaj od datuma vpisa v matični register druge države članice, razen če oseba izrecno izjavi, da naj izbira imena učinkuje le za prihodnost. Izjavo mora overiti pristojni organ. […]“

Zakon o spremembi imena

6 V nemškem pravu je sprememba osebnega imena urejena z javnim pravom, natančneje z Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndG) (zakon o spremembi priimka in imena) z dne 5. januarja 1938 (RGBl. 1938 I, str. 9), kakor je bil spremenjen s členom 54 zakona z dne 17. decembra 2008 (BGBl. 2008 I, str. 2586) (v nadaljevanju: zakon o spremembi osebnega imena).

7 Člen 1 zakona o spremembi osebnega imena določa:

„Priimek nemškega državljana ali osebe brez državljanstva s stalnim ali običajnim prebivališčem [v Nemčiji] je mogoče spremeniti na njegovo prošnjo.“

8 Člen 3(1) tega zakona določa:

„Priimek je mogoče spremeniti, le če je sprememba utemeljena s pomembnim razlogom.“

9 V skladu s členom 3(2) zakona o spremembi osebnega imena je treba okoliščine posameznega primera, ki jih je mogoče upoštevati za namene odločitve, presoditi po uradni dolžnosti.

10 V skladu s členom 5(1) zakona o spremembi osebnega imena je treba prošnjo za spremembo priimka vložiti pri nižjem upravnem organu, na katerega območju pristojnosti ima vlagatelj stalno prebivališče ali kjer prebiva.

11 Točka 27(1) Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndVwV) (splošna upravna uredba o zakonu o spremembi priimka in imena) z dne 11. avgusta 1980, kakor je bila nazadnje spremenjena z upravno uredbo z dne 11. februarja 2014 (BAnz. AT, z dne 18. februarja 2014, B2) (v nadaljevanju: uredba o zakonu o spremembi osebnega imena), določa:

„Ime oseb je podrobno in – načeloma – izčrpno urejeno z upoštevnimi določbami civilnega prava. Namen spremembe osebnega imena, ki spada na področje uporabe javnega upravnega prava, je odpraviti škodljive učinke v posameznem primeru. Je izredne narave. Posledično je treba prednostno preveriti, ali želenega cilja ni mogoče doseči z izjavo o spremembi osebnega imena na podlagi civilnega prava ali s sklepom sodišča, pristojnega za skrbništvo.“

12 Člen 28 te uredbe določa:

„Priimek je mogoče spremeniti, le če je sprememba utemeljena s pomembnim razlogom. Pomemben razlog obstaja, če je legitimni interes vlagatelja […] za spremembo osebnega imena nad morda nasprotujočimi legitimnimi interesi drugih zainteresiranih strank […] in nad načeli glede osebnega imena, ki izhajajo iz zakonskih določb, katerih del sta družbena regulativna funkcija osebnega imena in javni interes po ohranitvi pridobljenega imena […]“

13 Točka 31 navedene uredbe določa:

„Če se po tehtanju, ki ga je treba opraviti v skladu s točko 28, pokaže višji legitimni interes vlagatelja za spremembo njegovega priimka in če posledično obstaja pomemben razlog za spremembo njegovega osebnega imena, je treba na splošno prošnji ugoditi. Elementov, ki so bili upoštevani že ob tehtanju in katerih namen je ugotoviti obstoj pomembnega razloga, ni več mogoče upoštevati kot diskrecijskih razlogov. Če pomembnega razloga, ki bi utemeljeval spremembo osebnega imena, ni, je treba prošnjo zavrniti.“

14 Točka 49 uredbe o zakonu o spremembi osebnega imena določa:

„Če nemški državljan, ki ima hkrati še državljanstvo druge države, po pravu navedene druge države, katere državljan je še, uporablja drug priimek, kot je tisti, ki ga mora uporabljati po pravu na ozemlju uporabe zakona, je mogoče to dvoumnost pri uporabi osebnega imena odpraviti s spremembo priimka, ki ga je treba uporabljati na ozemlju, na katerem velja nemški zakon, v priimek, ki ga je treba uporabljati na podlagi prava druge države. Če pa je, nasprotno, opuščen drugi priimek, je treba zadevno osebo napotiti k organom druge države, katere državljanstvo še ima.“

15 Če pristojni upravni organ zavrne spremembo osebnega imena, je zoper tako zavrnilno odločbo mogoče vložiti upravna pravna sredstva. Če pa pristojni upravni organ prošnji za spremembo priimka ugodi, poskrbi za to, da je na podlagi te spremembe osebnega imena posodobljen matični register ali da je sprememba vpisana vanj.

Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

16 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari se je rodila 25. aprila 1986 v Romuniji s priimkom Pavel. Je otrok Angele Freitag in Vica Pavela, romunskih državljanov, in je romunski državljan.

17 Po razvezi zakonske zveze njenih staršev je njena mati sklenila zakonsko zvezo z nemškim državljanom, g. Freitagom.

18 G. Freitag je s sodno odločbo z dne 21. maja 1997 posvojil tožečo stranko iz postopka v glavni stvari, ki je tako pridobila nemško državljanstvo in katere priimek je odtlej Freitag.

19 Z odločbo okrajnega sveta v Braşovu (Romunija) z dne 9. julija 2013 je bil priimek tožeče stranke iz postopka v glavni stvari na podlagi njene prošnje ponovno spremenjen v Pavel. Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari je imela med postopkom spremembe priimka v Romuniji običajno prebivališče v Nemčiji.

20 Nato se je ob predložitvi novega romunskega potnega lista, ki je bil izdan na priimek Pavel, obrnila na Standesamt der Stadt Wuppertal (matični urad v Wuppertalu, Nemčija) in predlagala, naj spremembo osebnega imena prizna tudi nemško pravo in naj se njen vpis v matični register ustrezno dopolni.

21 Matični urad v Wuppertalu in Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal (župan mesta Wuppertal, Nemčija) sta kot nižja nadzorna organa matičnega urada zadevo predložila v presojo Amtsgericht Wuppertal (okrajno sodišče v Wuppertalu, Nemčija), saj sta imela pomisleke glede možnosti vpisa naknadnega matičnega dejstva v matični register.

22 Predložitveno sodišče meni, da je imela tožeča stranka v postopku v glavni stvari med postopkom spremembe imena v Romuniji običajno prebivališče v Nemčiji, zato člena 48 EGBGB ni mogoče uporabiti, saj je s to določbo možnost izbire imena, pridobljenega v drugi državi članici Unije, z izjavo na matičnem uradu pogojena s tem, da je bilo zadevno ime pridobljeno med običajnim prebivanjem v tej drugi državi članici, ta pogoj pa v obravnavani zadevi ni izpolnjen.

23 Predložitveno sodišče pojasnjuje, da člena 48 EGBGB ni mogoče uporabiti niti po analogiji. Iz dokumentov v zvezi z zakonodajnim postopkom naj bi izhajalo, da je hotel zakonodajalec predvsem izpolniti zahteve, ki izhajajo iz sodbe z dne 14. oktobra 2008, Grunkin in Paul (C-353/06, EU:C:2008:559), ter da se je zavedal, da ta določba ne obsega vseh položajev različnosti priimkov.

24 Zato se predložitveno sodišče sprašuje, ali člena 18 in 21 PDEU zahtevata priznanje spremembe osebnega imena, opravljene v drugi državi članici, tudi če zadevna oseba sicer nima običajnega prebivališča v tej drugi državi članici, vendar pa zaradi dvojnega državljanstva izkazuje drugačno vez s to drugo državo.

25 V teh okoliščinah je Amtsgericht Wuppertal (okrajno sodišče v Wuppertalu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člena 18 in 21 PDEU razlagati tako, da so organi države članice dolžni priznati spremembo imena državljana navedene države članice, če je ta hkrati državljan druge države članice in je v zadnjenavedeni državi članici s spremembo imena, ki ni povezana z družinskopravno spremembo

statusa, (ponovno) pridobil svoj prvotni priimek, ki ga je prejel ob rojstvu, čeprav je do pridobitve imena na podlagi lastne vloge tega državljana prišlo v času, ko ta ni imel običajnega prebivališča v drugi državi članici?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Uvodne ugotovitve

26 Najprej je treba navesti, da se predložitveno sodišče opira na člen 48 EGBGB, ko z vprašanjem želi izvedeti, ali člena 18 in 21 PDEU nasprotujeta temu, da pristojni organi države članice zavrnejo priznanje priimka, ki ga je državljan te države članice zakonito pridobil v drugi državi članici, katere državljanstvo še ima, čeprav v tej drugi državi članici ni imel običajnega prebivališča.

27 Navesti je treba, da predložitveno sodišče v svojem predlogu omenja obstoj – ki sta ga poudarili tudi nemška vlada in Evropska komisija – ločenega postopka v okviru javnega prava, ki ga določa zakon o spremembi osebnega imena in ki omogoča, da se upravnem organu predloži prošnja za spremembo osebnega imena.

28 Ta postopek v skladu z zakonom o spremembi osebnega imena se po mnenju nemške vlade uporablja v položaju, kakršen je postopek tožeče stranke v postopku v glavni stvari, saj – čeprav se člen 48 EGBGB zanjo načeloma uporablja – vendarle ne izpolnjuje pogoja običajnega prebivališča v drugi državi članici, ki se zahteva s to določbo. Po mnenju nemške vlade postopek v skladu z zakonom o spremembi osebnega imena osebi, ki je v položaju, primerljivem s položajem tožeče stranke v postopku v glavni stvari, omogoča pridobitev pravice do osebnega imena, ki ga je pridobila na podlagi prava druge države članice, s tem, da pri pristojnem upravnem organu vloži ustrezno prošnjo.

29 V postopku sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem je naloga Sodišča, da nacionalnemu sodišču da koristen odgovor, ki mu bo omogočil rešitev spora, o katerem odloča. V ta namen mora Sodišče po potrebi preoblikovati predložena vprašanja (glej med drugim sodbo z dne 19. septembra 2013, Betriu Montull, C-5/12, EU:C:2013:571, točka 40).

30 V teh okoliščinah je treba vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, razumeti tako, da je njegov namen v bistvu izvedeti, ali je treba člena 18 in 21 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta temu, da matični urad države članice zavrne priznanje in vpis osebnega imena, ki ga je državljan te države članice zakonito pridobil v drugi državi članici, katere državljanstvo še ima, in ki ustreza njegovemu rojstnemu imenu, v matični register na podlagi določbe nacionalnega prava, ki možnost prošnje za tak vpis pogojuje z izjavo matičnemu uradu, če je bilo to ime pridobljeno med običajnim prebivanjem v tej drugi državi članici, medtem ko druge določbe nacionalnega prava istemu državljanu omogočajo vložitev prošnje za spremembo osebnega imena pri drugem organu, ki ima diskrecijsko pravico pri odločanju o tej prošnji.

31 Dodati je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča člen 21 PDEU ne zajema le pravice do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ampak tudi prepoved vsakršne diskriminacije na podlagi državljanstva. Zato je treba položaj tožeče stranke v postopku v glavni stvari preučiti ob upoštevanju samo te določbe (sodba z dne 12. maja 2011, Runevič-Vardyn in Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, točka 65; glej po analogiji sodbo z dne 2. junija 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, točka 34).

Področje uporabe prava Unije

32 Uvodoma je treba preučiti, ali položaj tožeče stranke v postopku v glavni stvari spada na stvarno področje uporabe prava Unije, še zlasti pravil, s katerimi je urejeno izvajanje pravice do prostega gibanja državljana Unije in s katerimi je prepovedana diskriminacija.

33 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da čeprav so glede na sedanje stanje prava Unije pravila, ki urejajo vpis priimka osebe v listine o osebnem stanju, v pristojnosti držav članic, morajo države članice pri izvrševanju te pristojnosti kljub temu spoštovati pravo Unije in, natančneje, določbe Pogodbe DEU, ki se nanašajo na pravico do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki je priznana vsem državljanom Unije (sodbe z dne 2. oktobra 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, točka 25; z dne 14. oktobra 2008, Grunkin in Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, točka 16; z dne 22. decembra 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, točki 38 in 39; z dne 12. maja 2011, Runevič-Vardyn in Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, točka 63, in z dne 2. junija 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, točka 32).

34 V skladu z ustaljeno sodno prakso povezava s pravom Unije obstaja pri osebah, ki so državljani ene države članice in zakonito prebivajo na ozemlju druge države članice (sodba z dne 2. oktobra 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, točka 27). Tak je primer tožeče stranke v postopku v glavni stvari, ki ima romunsko državljanstvo in prebiva na ozemlju Zvezne republike Nemčije, katere državljanstvo še ima.

Obstoj omejitve prostega gibanja v smislu člena 21 PDEU

35 Spomniti je treba, da je Sodišče večkrat presodilo, da nacionalna zakonska ureditev, ki je za nekatere državljane manj ugodna zgolj zato, ker so uporabili svoboščino glede prostega gibanja in prebivanja v drugi državi članici, pomeni omejitev svoboščin, ki jih člen 21(1) PDEU priznava vsakemu državljanu Unije (sodbe z dne 14. oktobra 2008, Grunkin in Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, točka 21; z dne 22. decembra 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, točka 53; z dne 12. maja 2011, Runevič-Vardyn in Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, točka 68, in z dne 2. junija 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, točka 36).

36 Iz sodne prakse Sodišča je tudi razvidno, da lahko zavrnitev organov države članice, da priznajo osebno ime državljana te države, ki je uresničeval pravico do prostega gibanja in ima še državljanstvo druge države članice, kot je določeno v slednji državi članici, ovira uresničevanje pravice do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, določene v členu 21 PDEU. Iz razlike med obema osebnima imenoma, ki se uporabljata za isto osebo, bi namreč lahko izhajale zmeda in neprijetnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 2. junija 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, točka 37).

37 V zvezi s tem je treba opozoriti na številna dejanja v vsakdanjem življenju – tako na zasebnem kot tudi na javnem področju – pri katerih se zahteva dokazovanje lastne identitete in poleg tega, ko gre za družine, dokazovanje vrste družinskih vezi med različnimi družinskimi člani (sodbi z dne 12. maja 2011, Runevič-Vardyn in Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, točka 73, in z dne 2. junija 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, točka 43).

38 Za državljana, ki ima državljanstvo dveh držav članic, kot je v primeru tožeče stranke v postopku v glavni stvari, obstaja konkretno tveganje, da bo treba zaradi različnosti priimkov, to sta Pavel in Freitag, ovreči dvome o njegovi identiteti in o pristnosti dokumentov, ki jih je predložil, ali o resničnosti v njih navedenih podatkov, kar – kot je razsodilo Sodišče – pomeni okoliščino, ki lahko ovira izvrševanje pravice iz člena 21 PDEU (glej sodbi z dne 22. decembra 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, točka 70, in z dne 2. junija 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, točka 40).

39 Zato to, da matični urad države članice priznanje in vpis osebnega imena, ki ga je državljan te države članice zakonito pridobil v drugi državi članici, katere državljanstvo še ima ta državljan, v matične knjige zavrne na podlagi določbe nacionalnega prava, ki možnost vložitve prošnje za tak vpis pogojuje z izjavo pri matičnem uradu, če je bilo navedeno ime pridobljeno med običajnim prebivanjem v tej drugi državi članici, lahko ovira uresničevanje pravice, določene v členu 21 PDEU, do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic.

40 Vendar nemška vlada navaja, da nemško pravo zajema še druge pravne podlage za izvedbo spremembe imena na prošnjo zadevne osebe, in sicer upoštevne določbe zakona o spremembi osebnega imena, zato ne obstaja ovira za prosto gibanje oseb, ki bi lahko izhajala iz različnosti priimkov. Čeprav namreč člen 3(1) zakona o spremembi osebnega imena za tako spremembo določa pogoj, da je utemeljena s pomembnim razlogom, naj bi iz točke 49 uredbe o zakonu o spremembi osebnega imena izhajalo, da odprava različnosti priimkov v zvezi z nemškimi državljani, ki imajo dvojno državljanstvo, pomeni tak pomemben razlog. Tako bi v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, zadevna oseba lahko dosegla priznanje osebnega imena, ki ga je zakonito pridobila v drugi državi članici, z vložitvijo prošnje na podlagi zakona o spremembi osebnega imena pri pristojnem upravnem organu.

41 Glede tega, da bi bilo ureditev, kot je nemška ureditev o osebnem imenu, obravnavana v celoti, mogoče šteti za skladno s pravom Unije, določbe ali notranji postopek, ki omogoča vložitev prošnje za spremembo osebnega imena, ne smejo onemogočiti ali preveč otežiti uresničevanja pravic, podeljenih s členom 21 PDEU. Z vidika prava Unije načeloma ni pomembno, na podlagi katere nacionalne določbe ali katerega notranjega postopka lahko tožeča stranka uveljavlja pravice glede svojega osebnega imena.

42 Ker namreč ne obstajajo predpisi Unije v zvezi s spremembo priimka, se v nacionalnem pravnem redu vsake države članice določijo pravila nacionalnega prava za zagotovitev ohranitve pravic, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, če, prvič, ta pravila niso manj ugodna od pravil, ki se nanašajo na pravice, ki izhajajo iz nacionalnega pravnega reda (načelo enakovrednosti), in drugič, ta pravila v praksi ne onemogočajo ali preveč otežujejo uresničevanja pravic, ki jih podeljuje pravni red Unije (načelo učinkovitosti) (glej med drugim po analogiji sodbe z dne 12. septembra 2006, Eman in Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, točka 67; z dne 3. julija 2014, Kamino International Logistics in Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 in C-130/13, EU:C:2014:2041, točka 75, in z dne 8. marca 2017, Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, točka 36).

43 Predložitveno sodišče mora presoditi, ali lahko samo uveljavi pravice, podeljene s členom 21 PDEU, in ali lahko prizna pravico do priznanja osebnega imena, pridobljenega v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, ali pa mora tožeča stranka v postopku v glavni stvari uporabiti javnopravni postopek iz zakona o spremembi osebnega imena.

44 Kot je bilo navedeno v točki 40 te sodbe, nemška vlada navaja, da odprava različnosti priimkov pomeni „pomemben razlog“ v smislu člena 3(1) zakona o spremembi osebnega imena. Poleg tega naj v uresničevanje pravic državljana, kot je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, na podlagi člena 21 PDEU ne bi bilo mogoče podvomiti zaradi diskrecijske pravice, ki jo imajo pristojni nemški organi.

45 V zvezi s tem je treba poudariti, da morajo pristojni organi tako diskrecijsko pravico izvajati tako, da zagotavljajo polni učinek člena 21 PDEU.

46 Pomembno je zlasti, da je postopek, ki obstaja v nemškem pravu in katerega namen je omogočiti spremembo osebnega imena, tak, da se z njim zagotovi, da je obstoj „pomembnega razloga“ mogoče priznati v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, v katerih ima zadevna oseba z drugo državo članico, v kateri je pridobila osebno ime, še katero drugo povezavo kot običajno prebivanje, kot je državljanstvo, da se lahko prizna osebno ime, pridobljeno v drugi državi članici.

47 Zato je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 21 PDEU razlagati tako, da nasprotuje temu, da matični urad države članice zavrne priznanje in vpis osebnega imena, ki ga je državljan te države članice zakonito pridobil v drugi državi članici, katere državljanstvo še ima, in ki ustreza njegovemu rojstnemu imenu, v matični register na podlagi določbe nacionalnega prava, ki možnost pridobitve takega vpisa pogojuje z izjavo matičnemu uradu, če je bilo to ime pridobljeno med običajnim prebivanjem v tej drugi državi članici, razen če v nacionalnem pravu obstajajo druge določbe, ki dejansko omogočajo priznanje navedenega imena.

Stroški

48 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 21 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da matični urad države članice zavrne priznanje in vpis osebnega imena, ki ga je državljan te države članice zakonito pridobil v drugi državi članici, katere državljanstvo še ima, in ki ustreza njegovemu rojstnemu imenu, v matični register na podlagi določbe nacionalnega prava, ki možnost pridobitve takega vpisa pogojuje z izjavo matičnemu uradu, če je bilo to ime pridobljeno med običajnim prebivanjem v tej drugi državi članici, razen če v nacionalnem pravu obstajajo druge določbe, ki dejansko omogočajo priznanje navedenega imena.

Podpisi